Ч. 98. Середа 17 (4) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Войскова реформа. — Положене в Марокку. — Ворохобня в Мехику. — З Альбанії. — З Угорского сойму.

Нові войскові закони увійдуть незабаром в житє. Дві річи в тих законах викликують занятє, а то підвисшене числа рекрутів і войсковий процес карний.

Підвисшене числа рекрутів є конечне супротив скороченя літ служби з трех на два, бо ті самі відділи войск, які були творені з вояків, служачих три роки будуть мусіли доповняти ся вояками стоячими під оружием лише два роки. Властиво при заведеню двох літ служби, контингент рекрута повинен би о половину стати більшим як доси, однако нема потреби так значного підвисшеня, бо кінота і маринарка задержують дотеперішний стан служби.

Тепер контингент рекрута виносить 103.000 людий, а після нового закона має виносити 159.500, атже о 56.500 людий більше.

Коли оба парляменти ухвалять предложене законів у властивім часї, то побільшене контингенту рекрута наступило би з днем 1. жовтня 1912 р. В слідуючім роцї розпочалось би творене нових відділів. Ціла проґрама переведеня войскових реформ обіймає час чотирох літ.

Найважнійшою справою для войскового заряду при заведеню дволїтної служби було би помноженє числа підофіцирів для обучуваня рекрутів, бо дотеперішне їх число було би рішучо за мале.

Загальна сила оружна на случай війни піднесе ся також значно в наслідок реформ.

Що до коштів, то войскові реформи потягнуть за собою річний видаток о 65 мілїонів більший і однаразовий видаток в сумі 75 мілїонів. Взагалї буджет войсковий разом з буджетом маринарки буде в р. 1915 більший о 100 мілїонів від буджету на р. 1910, а одноразовий видаток на войско і фльоту до р. 1915 винесе 407 мілїонів.

В угорскім соймі в часї дискусиї над буджетом мінїстерства гонведів промовляв мінїстер ґен. Ґазай. Бесїдник заявив, що не може обіцяти увзгляднення жаданя, аби вправно стріляючих вояків увільнювати вже по роцї зі служби, бо крім доброго стріляня суть ще у войсковій службі і инші річи, в яких вояк має набрати досьвіду і вправи. Позволене на однорічну службу на підставі т. зв. іспиту інтелїґенциї не могло бути удержане в новім войсковім законї, бо з тими іспитами дїяло ся богато надужить. Однако мінїстер розважить, чи не можна би на пр. тим, котрі покінчили 6 кляс ґімназияльних позволити на однорічну службу по зложеню окремого іспиту перед войсковою комісиєю.

Дальше заперечив мінїстер поголоскам немов би на чолї нового мінїстерства зелїзниць мав станути ґенерал. Що до внесеня о розоруженю впевнив мінїстер, що цїлим серцем до того внесеня прилучає ся, але Угорщина не може в тій справі зробити початку. Сойм ухвалив відтак перейти до подрібної дискусиї.

Кореспондент „Daily Telegraph“ одержав з Фезу вість, що з султаньского войска в Марокку, що стоїть під командою Бремонда, утїкає дуже богато вояків, бо не хотять піддавати ся строгим приказам француских інструкторів. Взагалї у Фезї велике безголовє. Як доносить урядова депеша ґен. Моаніє рухи войск француских викликують у Марокканцїв велике недовіриє, котрі кинули оклик: „Марокко для Марокканцїв“. Утворила ся марокканьска орґанїзация, котра поставила собі за цїль творене новочасних народних шкіл, висилане молодих людий за границю на науку і сотворене свого марокканьского дневникарства. В найблизшім часї та орґанїзация має запротестувати в европейскій пресї против француской господарки

З давних добрих часів.

Оповіданє з мадярского — Коломана Міксата.

(Дальше).

Вість о бунтї селян викликала всюди найбільше занепокоєнє.

Вибрано зараз депутацию перших панів комітату, котра мала піти до Іштвана Біткого і вложити єго з жупана. Они представили єму, що коли уступить, то ощадить богато неповинної крови і заспокоїть нарід. Він повинен зробити з себе жертву задля загального добра, а до того й сам розум приказує єму то зробити.

— Розум може й приказував би — відповів Біткі — але не сила.

— Але они збурять замок.

— То ми єго відбудуємо.

— Бунтівники і нас виріжуть.

— Ну, то вас поховають.

— Але їм іде найбільше о тебе.

— То я сам піду до них.

Він приказав, аби двайцять пандурів і гусарів вибрало ся на конях та щоби запрягли єму єго повіз.

Коли ті приготовленя покінчено, прикликав до себе управителя замку: „Як я не верну, то аж до часу вибору нового жупана, будете кождого дня ловити одного селянина і перед комітатовим будинком прикажете єму всипати дванайцять буків. То моя послїдна воля яко жупана. Розумієте?“

Гадка, що ще й по смерти будуть людий карати в єго волї, дуже єго тїшила.

Ви усьміхаєте ся і не вірите, аби щось такого можна було робити? О, в тих добрих давних часах всьо було можливе. Але-ж бо то й часи були! Яка шкода, що они так скоро минули.

Коло старих повалених мостів видко ще инні таблицї з написею: „Скора їзда заборонена“. Зараз по стилю пізнати, що то зарядженє походить ще від давних жупанів. Така коротка а зрозуміла бесїда повинна би стати взором для урядників на цілім сьвітї.

Жупан відїхав ще тої самої години, аби стрітити ся з бунтівниками і розігнати їх. По полудни найшов їх, але конї їдучих наперед гусарів поставали дуба перед хлопскими косами.

— Вертаймо, вельможний пане — крикнули пандури.

— Наперед — приказав жупан і став бунтівникам грозити пальцем. — Хотів би я бачити — крикнув до зібраної товпи — хто посьміє піднести руку на найпершого пана комітату.

Наполохані тою відвагою опустили бунтівники коси і конї стали поволи поступати наперед.

— Чому не ідете домів?—кричав Біткі— чи то гарно, чи годить ся так робити мадярским мужам!

— Чи годить ся, чи нї — заверещав Матій Бодейкі, лїтківский великан і вискочивши наперед, вхопив конї за поводи, так що они стали дуба.

— Відрубай єму руку — крикнув жупан до одного гусарина.

Той виймив шаблю з похви і одним ударом відрубав руку великанови.

Але „цьвіти з королівского вільника“ більше не потрібували. Немов би що на них напало, кинули ся на пандурів і за кілька хвиль всї були обезоружені і повязані. Їх замкнено в поблизькій пивници.

То несподіване поводженє попсувало бунтівникам цїлий плян. Тепер властиво не було їм що робити. Жупана зловили, то й по що ще бурити комітатовий будинок? Лїпше іти до дому; тепер вже й так нема чого боятн ся нї голоду нї холери.

Отже розумнїйші з поміж селян, коли їх гнів трохи зменшив ся, розійшли ся спокійно домів і полишили другим убите Біткі'ого.

Деякі з тих, що остали ся, хотїли зараз з ним справити ся.

— Я противний вирокови смерти — відозвав ся Ворнака Перкі — і предкладаю, аби вислати пана жупана з депутациєю до Америки та продати єго там як невільника. З него на кождий спосіб гарний, сильний мужчина і за него добре заплатять.

Але найбільше бунтівників було за тим, аби жупана зараз убити, бо хто знає що може стати ся, коли єго пустять на волю.

— То не може бути — крикнув Капорнокі — моєї пивницї не найде нїхто а як би

в Марокку. Чи та вість правдива, не знати, бо она походить з неприхильного Французам німецкого жерела. На всякий спосіб Марокканці нападають на француські відділи і до Французів взагалі відносять ся в видимою неохотою.

Мехиканські ворохобники поробили в послідних днях значні поступи і здобули кілька міст. Між иншими піддалось їм місто Кананеа, в західній части краю над американьскою границею. Залога правительственних войск вийшла з міста з войсковими почестями.

Президент Діяз має намір розвязати конґрес і завести войскову диктатуру під ґенералом Реєсом.

Ворохобня обхопила взагалі цілий край на північ від столиці і правительству тяжко прийде побороти єї. З усіх сторін краю доносять о анархії. В многих місцевостях вибухли пошести, а декуди дає ся відчувати недостача поживи.

В суботу минає остаточний реченець, до котрого Торґут Шефкет паша здержить ся з зачіпними кроками против ворохобників, надіючи ся, що они піддаґуть ся. Доси, як доносять з Константинополя піддало ся 500 Малігорів. Турки мають в околици Скодару близько 20.000 войска, розставленого переважно вздовж чорногорскої границі, аби Чорногорці не могли давати помочи Альбанцям. Вісти з Цетинія називають положене в Альбанії критичним і кажуть, що услівя, які турецке правительство поставило Альбанцям суть просто не до принятя.

Впрочім малі борби між ворохобниками а правительственним войском ведуть ся безнастанно в ріжних сторонах краю. І так оногди коло місцевости Шиле напали Альбанці на Турків. Альбанців мало бути до 400 людий. Артилєрия турецка відпарла їх, завдаючи їм великі страти; Турків погибло 16. Також коло місцевости Пука звели Турки тяжку борбу з ворохобниками.

Новинки.

Львів, 16 мая 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Мінїстер справедливости переніс заступника прокуратора державного Руд. Фоґля з Тернополя до Львова і іменував судию дра Голобута заступником прокуратора державного в Тернополи. — П. Мінїстер торговлї іменував начальника уряду почтового Ів. Козуба в Дрогобичи директором уряду почтового у Львові. — Львівский висший суд краєвий іменував старшими офіциялами канцелярийними ad personam офіциялів канцелярийних: Тад. Крушиньского в Янові, Йос. Шумиловича в Любачеві і В. Зелїньского в Станиславові з полишенем їх в дотеперішних місцях службових.

— **Президент** галицкої дирекциї почт і телеґрафів Ришард Вопатерні вернув до Львова і обняв урядоване.

— **Дрібні вісти.** Гуцульский театр уладжує представленя дня 17 с. м. в Ярославі, дня 18 см. в Самборі, а дня 19 с. м. в Бібрці. — З днем 20 с. м. буде в Східници заведена телефонїчна мовниця при тамошнім уряді почтовім і телеґрафічнім. — Два ученики тут. руської ґімназиї з II кл. Олександер Бай і Іван Сеница втекли зі Львова в сторону як до Стрия, мабуть в гори. — Фірма Тавбе Вайсгар, склад кацелюхів в Тернополи збанкротувала. — Служниця рітмайстра від драгонів п. Ербара, 15-лїтна Елеонора Бекерска, котра перед кількома днями виїхала до родичів в Короnци, пропала в дорозї без сліду. Єсть здогад що попалась в руки торговельників живим товаром. — Зовсїм здоровий синок робітника Корбана народив ся вчера рано на ул. Личаківскій. Дитину відвезено на клїнїку а матірию заопікувалась стация ратункова.

— **Смерть від самоїзду.** Панам, що їздять самоїздами по улицях Львова, здаєсь, що нема більше нікого на сьвітї, лиш они самі, так иногдї їдуть в шаленім розгонї. Та нехайби собі їхали на зламане карку, але длячого мають через них другі терпіти. — Оногди вечером згинув від самоїзду 10-лїтний хлопець Адольф Фіш, син ритуальних супругів Озиї Ґрундштайна і Лаври Фіш, котрий попав ся під колеса самоїзду. Самоїздом ч. 17 А — власність п. Генр. Товарницкого — їхали пп. Пржибишовскі, свояки пп. Товарницкого, слуга Слюсарчик і Й. Термер, товариш шофера від фірми п. Вит. Транди Йосифа Струся, котрий повозив самоїздом. В хвили, коли їхав віз трамваєвий, а за ним гнав самоїзд, хлопчина хотїв перейти через улицю і очевидно з поза трамваю не бачив самоїзду та пустив ся бічи, а самоїзд захопив его лївим крилом та вдарив так сильно по голові, що нещасливий погиб на місци. Зробило ся зараз величезне збіговиско. Пп. Пржебишовскі сїли на фіякра і від'їхали, а трупа дитини занесено під сусїдну браму і завізвано міского лїкаря, котрий однак міг лиш смерть ствердити. Шофера Струся арештовано, але по списаню з ним протоколу випущено на волю, коли п. Транда заручив, що Струсь ставить ся на термін.

В справі сеї події одержала Gaz. Wieczorna кілька листів, в котрих наводить слідуючі вельми характеристичні для львівских відносин вимки:

Австрийский закон карає за неосторожність і занадто скору їзду — шофера. — В данім однак случаю можна просто злочинну легкодушність закинути товариству, котре їхало від сторони Замарстинова самоїздом в шаленім розгонї. Лиш чудом уникнено пригоди при кінци ул. Бальонової, де самоїзд наїзджав вже на наню О., директорку школи. П. О. остережена криком прохожих, в послїдній хвили відскочила перед самоїздом на очевидну радість сьміючих ся пасажерок самоїзду. Самоїзд не давав нїякого знаку, що над'їздзкає.

Подібну велику утїху викликав серед пасажирів а специяльно пасажирок перестрах якоїсь жидівки, котру з перед колїс самоїзду вхопили другі Жиди. Оба тоті случаї стали ся в присутности сьвідків, котрі готові на жадане потвердити свої зізнаня... Коли прокуратория виточить процес шоферови, то не сумнїваю ся, що справедливіть потрафить досягнути і тих, що були без сумніву моральними виновниками смерти хлопця.

й хто найшов, то ключ від неї буде у нашого пророка.

Устя побачивши що житє жупана в небезпечности, закінчила спір, подаючи таку раду зібраним: „Пождїть до завтра аж Михайло спитає сьвятого старця о раду. То не добре робити без его волі“.

Всї навіть найбільші крикуни признали їй праву і коли сонце зайшло, розділила ся товпа в лїтківских лїсах. Одна часть пішла до дому, а друга до Лїтки, щоби там дожидати, що буде.

Настала ніч, зимна і бурлива; місяць не осьвічував околиці.

Але хоч би він не знати як ясно сьвітив, то оно нїчо не помогло би жупанови. Він сидів в глубині пивници на голій земли, голову опер о бочку і роздумував, чи було коли на сьвітї щось такого як тепер.

Нї! Королї і князї сидїли, правда, нераз по вязницях, навіть убивали їх, але малярскому жупанови не стала ся така пригода як сьвіт сьвітом.

Я зараз, скоро лише верну до дому, велю то записати до протоколу і на вічну памятку зложити до актів.

Але як я не верну до дому? Гм, як ті злодії мене убють?

Около півночи зробилось єму зимно. Став дрожати і кламцати зубами, серце немов перестало бити ся. — Жупан молив ся!

Ах, він, що тільки просьб відкидав кождого дня, просив тепер щиро Господа, аби его визволив з тої біди.

Яке то страшне! Жупан — а мусїв просити, мусїв так дуже понижитись!

Але ледви скінчив молитву, заскрипів в дверах замок. Біткі задрожав; може вже ідуть по него.

— Пане жупане — зашепотїв якийсь голос — ходїть, ви вільні.

— А хто-ж там? — спитав недовірчиво.

— Та тихо, можуть нас почути! Тут дівчина, що хоче вас виратувати. Скоро, скоро ходїть!

Жупан напів зі страхом а напів з надією вийшов з пивниці і вдихнув в себе з розкошию нічний сьвіжий воздух.

— Вас хотять убити, ходїть скоро.

Полонений дивив ся на стоячу перед собою стать, котру лиш невиразно розпізнавав в нічній пітьмі. Она була струнка і як здавало ся була молода і хороша.

Єї віддих був скорий і она якось зажурено дивилась в небо. Велика хустка закривала їй голову і она дрожачи від зимна сильнійше єї стягла довкола плечий. За кождим кроком шелестїло єї одїнє заболочене і мокре.

— Дякую тобі, голубко, за то, що ти для мене зробила; але як ти дістала ключ?

— Не журїть ся тим, тота пивниця має два ключі, але о другім нїхто більше не знає лише я.

І щоби нїхто о тім не дізнав ся, взяла ключ і кинула его далеко між скали.

— Скажи-ж менї, хто ти — напирав жупан. — Я мушу знати бодай твоє імя, щоби тобі колись віддячитись.

— Не можна — відповіла дівчина — а однако я може коли буду мати до вас просьбу і то велику.

— Присягаю, що зроблю тобі, що схочеш, нехай би то було й не знати що. Але мушу знати твоє імя, аби тебе відтак пізнати.

Она уперто похитала головою.

— Я не можу его сказати, але...

Она приступила до жупана і сказала рішучо:

— Нагнїть ся до мене.

— Чого хочеш?

— Низше, ще низше.

Она зсунула хустку з плечий і розіпняла два горішні ґузики від кафтаника, так, що навіть в нічній пітьмі можна було бачити єї білу шию.

— Укусїть мене в шию — сказала, відвертаючи голову.

— Я? — здивував ся жупан — я маю тебе кусати в шию? А на що-ж тобі того?

— Досить як я буду о тім знати. Кусайте скоро!

Щож жупан мав робити? Мусїв вхопити єї зубами за шию; яка она була гладка і солодка не дасть ся описати словами.

— Лїпше, ще лїпше — напирала дївчина нетерпеливо.

— Бою ся, що тебе буде болїти. Ах, яке-ж то смачне.

— Ще трохи більше. Досить, досить — засичала. По тих знаках пізнаєте мене, як я колись до вас прийду, а тепер ідїть отсею дорогою на лїво. Нехай вас Бог провадить.

Она побігла дорогою до села, між тим як жупан стояв роздумуючи, хто би то міг бути, тота дївчина з солодкою шиєю. Він дивив ся за нею доки міг, єму здавало ся, що то був сон.

Відтак пішов і він півперек полями в напрямі до міста.

Нїкуди не заходив, не робив нїякого крику і нї до кого не говорив. Нехай — гадав собі — люди думають, що то, що стало ся в жупаном, був сон. На другий день рано, коли повставали люди в комітатовім будинку ходив вже й жупан по канцеляриях та видавав свої прикази, немов би нїчого не стало ся.

Та й що тут було дивного? В цїлій справі не розходило ся о нїчо, хиба о тоту відтяту руку і прокушену шию.

Але тих двайцять пандурів? Їх же не можна так лишити хоч би задля їх нових мундурів і оруженя. Люди могли собі й пропасти, їх комітат знов дасть але мундури — се-ж страшно дорога річ.

(Конець буде).

— **Псом роздертий.** Страшна пригода стала ся вчера на ул. Кубасевича побіч площі Унії Берестейскої. Зі складу дерева, який там знаходить ся, вибіг пес і кинув ся на 14-літного Леопольда Холеву і роздер его в очах публики. Завізвана поготівля ратункова ствердила у хлопця тяжкі рани на грудях а долішна часть черева була так роздерта, що аж внутренности на верх вийшли. Нещасливого хлопця по провізоричнім заосмотреню відставлено до шпиталю де сейчас приступлено до операциї. Стан хлопця єсть безнадійний.

— **Загадочний труп.** В лісї коло Бродів, віддаленім від границї не дальше як на 1 кільометр, дівчата, що збирали там конвалії, напудили ся немало, коли між корчами побачили трупа людского убраного лиш в біле, а коло него ясний капелюх. Повідомлений о тім війт громади Фільварки великі і жандармерия дали знати до суду повітового і ще того самого дня явив ся судия слїдчий та велїв тїло занести до трупарнї у Фільварках. Тут доконано судово-лїкавскої обдукциї, але причину смерти годї було вислїдити, бо тїло було вже значно надпсоване. Здаєсь однак, що чоловік той, мужчина лїт около 30, став ся жертвою скритоубийства, бо на лївій нозї понизше колїна знайдено привязану шматку, в котрій були укриті російскі банкноти, а довкола пояса був шнур з порожною шматкою, в котрій убитий мав очевидно сховану більшу суму. Убийники мабуть знали о тім і убивши чоловіка, зрабували гроші, не припускали однак, що він має ще й на нозї гроші в шматцї. Здерши з убитого одїнє і чоботи, лишили трупа в лїсній гущавинї лиш в самім білю. Біле з трупа і рублї полишено в судї, а жандармерия слїдить тепер за убийниками.

— **Огнї.** В ночи з 12 на 13 вибух в Тисьменици огонь і згоріло в самім осередку міста в Ринку кільканайцять домів. А около 5 год. рано удало ся огонь пригасити. На щастє вітру зовсїм не було а то був би огонь в противнім случаю прибрав величезні розміри. Шкода єсть велика, в части обезпечена. — Дня 5 с. м. вибух огонь в Тязові в само полудне і згоріло 13 загород селяньских. З погорільців було вісьмох обезпечених.

— **Конкурс** на заміщенє 24 місць ґімназистами за доплатою 15—30 К місячно, платними з гори, оголошує Бурса сьв. Івана Крестителя в Дрогобичи ул. сьв. Івана ч. 22 Прошенє о принятє з приложенєм метрики, послїдного шкільного сьвідоцтва і декларацию доплати, належить вносити до Видїлу Бурси сьв. Івана Крестителя в Дрогобичи на руки Вп. п. дра Володимира Чапельского, лїкаря в Дрогобичи, ул. Стрийска ч. 11. Реченець приниманя 30 червня і 15 серпня с. р.

— **Конкурс Товариства „Вакацийних осель“.** Тов. „Вакацийних осель“ у Львові наміряє вислати сего року в часї лїтних ферий віддїл дївчаток і віддїл хлопців в віцї 7 — 14 лїт на чотиротижневий побут на село і в тїй цїли розписує отсим конкурс. Услівя принятя: дуже добре поведенє і добра кляса. Приняті складають по 5 К титулом коштів подорожи. Для заможнїйших виносить повна оплата 30 К, знижена 15 К. Поданя належить вносити до 31. мая с. р. на адресу: Дирекция школи ім. Шевченка у Львові (ул. Мохнацкого 12). Лїкарскі оглядини дїтий відбудуть ся в згаданій школї: для дївчат 15. червня, а для хлопців 18. червня о год. 9 рано. Час виїзду подасть ся принятим пізнїйше. Просимо дуже Всч. оо. Катехитів львівских шкіл, щоби зволили повідомити про се дїти своєї школи. За Видїл: *О. Бачиньска*, предсїд., *о. В. Лицинях*, секр.

Телеґрами.

Відень 16 мая. Є. Вел. Цїсар поручив остаточно Архікн. Каролеви Франц-Йосифови, щоби в заступстві Монарха вибрав ся з великою дружиною на коронацийне торжество до Льондону.

Петербург 16 мая. Дурново виключений з засїдань ради державної, виїхав. На двірци пращали его овацийно его приклонники.

Петербург 16 мая. Надпрокуратор синоду Лукіянов одержав димісию на власну просьбу, на его місце заіменовано товариша надпрокуратора, члена ради державної Саблєра.

Москва 16 мая. В справі кн. Волконьского і ин. обжалованих о збиранє за помочию мантійств на добродїйні цїли засуджено: Сенкевича на 1½, Піроґова на 1 рік арештантских рот, Музиченка на 8 місяців а кн. Волконьского на 5 місяців вязницї.

Льондон 16 мая. Палата послів ухвалила в третім читаню біль парляментарний 362 голосами против 241. Палата льордів радить дальше над проєктом реформи палати льордів льорда Лєндсдавна.

Париж 16 мая. З Фезу доносять під датою 9 с. м.: Партия, ворожа чужинцям завізвала улємів, щоби запротестували у султана Мулєй Гафіда против прибутя француского войска. Султан відправив улємів і загрозив їм вязницею, скоро не будуть заховувати ся спокійно.

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{22}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2** §) 5·48, $7^{\underline{15}}$†) **$8{\cdot}\underline{25}$**, $9^{\underline{50}}$.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, $10^{\underline{10}}$†), $10^{\underline{30}}$.
†) з Красного.

З Черновець: **$12^{\underline{05}}$**, $5^{\underline{45}}$†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **$6^{\underline{26}}$**, $9^{\underline{34}}$
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, $6{\cdot}\underline{45}$, $10{\cdot}\underline{19}$ §), $11{\cdot}\underline{00}$.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, $9{\cdot}\underline{00}$.

З Сокаля: 7·33, 1·26, $8{\cdot}\underline{00}$.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, $10{\cdot}\underline{20}$.

З Стоянова: 10·04, $6{\cdot}\underline{30}$.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, $10{\cdot}\underline{13}$, $9{\cdot}\underline{52}$†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, $6{\cdot}\underline{24}$*), $9{\cdot}\underline{57}$, $12{\cdot}\underline{00}$§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, $6{\cdot}\underline{11}$.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, $6{\cdot}\underline{08}$*), 9·41, $11{\cdot}\underline{44}$§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12{\cdot}\underline{35}$**, $3{\cdot}\underline{40}$, **$8{\cdot}^{22}$**, 8·45, **$2{\cdot}^{30}$**§), **$2{\cdot}^{45}$**, 3·50*), 5·46†), $6{\cdot}\underline{05}$, **$7{\cdot}\underline{00}$**, $7{\cdot}\underline{30}$, $11{\cdot}\underline{10}$.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **$2{\cdot}^{18}$**, $8{\cdot}\underline{46}$, $11{\cdot}\underline{13}$.
†) до Красного.

До Черновець: **$2{\cdot}\underline{50}$**, 6·10, **9^{15}**, 9·37, **2^{20}**, 3·05*), $6{\cdot}\underline{29}$†), $10{\cdot}\underline{48}$.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, $6{\cdot}\underline{50}$, $11{\cdot}\underline{25}$.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, $10{\cdot}\underline{40}$.

До Сокаля: 7·35, 2·28, $7{\cdot}\underline{49}$, $11{\cdot}\underline{35}$*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{00}}$.

До Підгаєць: $5{\cdot}\underline{58}$, $6{\cdot}\underline{16}$.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, $9{\cdot}\underline{09}$, $11{\cdot}\underline{33}$.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) $6{\cdot}\underline{30}$, $10{\cdot}\underline{40}$§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), $6{\cdot}\underline{51}$, $10{\cdot}\underline{59}$§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).